

פרשת השבוע על פי הנטיבות שלום בחור

כִּי תְבוֹא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנָי נוֹתֵן לְכֶם

Sept. 22nd 1837 2,

1

ישראל, ואילו את החקל השביעי שיריד בקורות שbat לה, וזה מה שאומר הכתוב כי תבואו אל הארץ אשר אביכם נתן לכם ושבתת הארץ שבת לה, היינו כיון שהקב"ה נתן לכם את הארץ חיותו משיר את החקל השביעי בה שהיה קדוש, וע"כ מיד בבויכם לארכץ ישואל תחול הקורווה על הארץ ושבתה הארץ שבת לה). ו록 אח"כ נאמרו חיויכ' האדים בשמשקה, שיש שנים תזרע שדר וששנים תזמור ברוך ובשנה השביעית שזק לא תזרע וכרכן לא תזמור, שזו רוק במה שנוגע לדינים ולוחות גברא, שציר מקודם שיש שנים תזרע שדר ורק אה"כ בשנה השביעית היא מצות שמטה, אבל עצם הקורווה חלה מיד על הארץ. משא"כ בשכת לא בת.

וחתורה מלמדות ואת דזקן במצאות שמהן
משמעותם של ממצאות שמייה הוא את הבטחון
של כל ישראל, כמהה"כ גבורי בת עושי דברו
שדרשו הוויל"ל על שומרי שביעית, שופטים לשנה
שלמה את כל עבדות הארץ ובוטחים בהשיות
שיפרגנסם. וכן במצאות שמייה שענינה בטחון נאמר
שע"י הבטחון יוכן לשבייתה בארץ.

ועפ"ז "יל בה דאיתא בתורת אבות ממון הס"ק מלוביצין ז"ע, בשם הרה"ק ר' וזשא שםעו מאליהו והבגיא פ"י מאה"כ וכוי ואמרו מה נאכל בשנה השביעית הון לא נורע ולא נאטויך את התבאותנו וצוויתו את ברכתינו, וכי אם לא יאמרו כך לא יהיה וצוויתו את ברכתינו, אלא שאם לא יאמורו מה נאכל אלא ייזו מושלמים בבטחונם בהשחת', או כי תחיה המשכנת ההשפעה מכח הבטחון, וילא יהיו וקוקים לצווית מיוחד של ברכה, ומכח הבטחון יומשכו אליום כל ג' ההשפעות והוטבות. ורק כי ואמרו מה נאכל, הינו שלא היה להם בטחון מושלם, ומהמשכנת ההשפעה ע"י הבטחון תפסק, יהיה צורך למצויד חדש מיותר של ברכה. וע"פ הדרברים ענין וזה שיר במיוחד לאرض ישראל שככל כחה של המציגות באرض ישואל, וכמו שרוואים בחוש את כל המציגות באرض ישואל, שתמיד שורר בה מצב של חוסר ודאות, ואף פעם אין יודעים מה ילד יום ואירק היה הmanshen. בכל אלה המציגים המשותנים בא"י אין דרך בא"י מדרת הבטחון. וזהו באמת הטעם מודיעין בא"י ציונות גשמיית, לפי שהיה ארץ אשר ה' האלקין דורש אותה תמיד עיני ה' א' בת, ארץ שכלה הנוגגה על טבעית, ולכך א"צ לא היה קיימת בה"כ בטהו, וכל הענינים ענני ה' הפרט והן ענייני הכלל תלמידים לפי ערך מרות הבטחון, שכשאר הבטחון הוא במדרגה הרואה, או כי מתנהל הכל על מי מנוחות, וישבתם לבטהו בארצכם מכת עדות הבטחון.

ישראל, ואילו את החלק השביעי שייר בקדושות שבלה, וזה מה שאומר הכתוב כי תבראו אל הארץ אשר אבני גתון לכם ושבתת הארץ שבת לה, היינו כיוון שהקב"ה נותן לכם את הארץ הדיוו משייר את החלק השביעי בה שיחיה קדוש, וע"ל מיד בבויכם לאין ישראל תחול הקדושה על הארץ ושבתת הארץ שבת לה! ו록 אה"כ נאמרו חיבוי האדם בשמייטה, שיש שנים תזרע שך ושש שנים תזמור ברםך ובשנה השביעית שך לא תזרע וכדרמן לא תזמור, שווין רוק במנה שנגוע לדיניהם ולהוחמת גברא, שצרכי מוקדם שיש שנים תזרע שך ו록 אה"כ בשנה השביעית היא מצות שמטה, אבל עצם הקדושה חלה מיד על הארץ. משא"כ בשבת לא שיק ענן וה שמחול הקדושה ועד מוקדם, זה הש"ק הוא בזמנן שהוא דבר שני בו ממש, וכן על מה שתחול הקדושה קודם בא יום השבת, ו록 ביום השביעי יהיה לכם קריש שאו היא הופעת הקדושה. אבל בקדושת הארץ אף לפניהם בוא השנה השביעית וכהה אפשר לבאר גם מה שבוביל לא נאמר הלשון שבת שבתון יהיה לאין שבת לה, כי כל זה הוא רק בחלות מזות שמטה, ואילו מזות יובל היא קדושה התלויה בזומן, וקדושים את שנות החמשים, ואין בה קדושה עם כנסיותם לאין.

ובספ"ק בת עין מותרך ע"ד העבودה שלאלה
וז מודיע נאמר ושבתה הארץ שבת לה' מיד אחר
כى תבאו אל הארץ, ע"פ מד"א בוה"ק (ח"ג קי':)
עה"פ בשתת בה' ועשה טוב שכן שיכן הארץ וועה אומנה
בשתת בה' ועשה טוב כדי שיחיה לך משכן בארץ,
ג' והינו שע"י בשתון דזוקא היה לך קיום ומשכן
בארץ. ומפרש כי זה היה כוונת הבורא בע"ה
שהיכנסנו לאرض ישראל בכדי שתחול עליהם קדושת
הארץ, היינו שיתודו יתקדש בקדושה נספת של
קדושת הארץ, ובמה יוכה יהודית שתחול עליי קדושה
וז ירגיש את קדושת ארץ ישראל, וזה רק בכמ
מוחת הבתוחן, כמאה"כ וישבתם על הארץ לשתת,
פי' אימתי וישבתם על הארץ, רק כשהיה לכם מורת
הבטחה זו. ע"י הבטחה ואמונה בה' שאנחנו מאמנים
בו שהכל רק ברצונו ית', וכמאה"כ פותח את יידך
ומשביע לכל חוי רצון, שrok ברצונו ית' הו משבע
ומפרנס כל חי, ואין זה תלי בשום עשייה מצדרנו,
ולכך אמרנו בטוחים בהשיות שתמיד תין לנו שפע
וקדושה ברצונו הטוב, ובאות הכתיב היה לנו קיום
בא"י הקדושה. וזה שאמר הכתוב כי תבאו אל
הארץ אשר אני נתן לכם, פי' שכאשר תבאו אל
הארץ יוניה לכט בחריות הבטחו אשר אני נתן

לבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבואו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת לה'. שיש שנים תזרע שורך ושת שנים תזמור כרמן ואספת את התבואה ובשנה השביעית שכת שבתון יהיה לארץ שבת לה' שורך לא תזרע וגו'. עמדו המפרשים על אומרו כי תבואו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבטה הארץ שבת לה', שמשמע כי מיד כשתבואו אל הארץ ושבטה הארץ שבת לה', והרי לפעשה שמטה היא ריק אחר שיש שנים תזרע שורך או בשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ. וכמ"ש בענין שבת דכתיב ויקהל משה את כל עדתبني ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים וכיו' ששת ימים תעשה מלאכה ובכיס השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה', ומודע כתיב כאן מיד כי תבואו אל הארץ ושבטה הארץ שבת לה'.

הענין, והגנה במצוות התורה יש מצוות שהרחק חותם גברא, כמו מצוות ציצית מזוודה ומעקה שעת רק חיויב והוטל על האדם, אך במצוות שבת מלבד חותם גברא שיש בה על האדם שלא יעשה מלאכה, יש עוד חלק שבת שבתוון קדש לה^ט, שעצמן מציאות השבת הוא יום קדוש בקדושה עילאית, וכך יiberך א' את יום השבעי ויקודש אותו, שוגם בכל צבאות השמים ובכל העולמות נשפיע בש'ק קדושה עילאית מיזוחת. וכדייאו בראשית הכהנה שבשבת מופיע אוור הקדושה מג'ס הראשונות, ומפני האורח הגדול הזה מטללים כל כוחות הטומאה ובשלו מערות צוריות מפחד ה' ומחדיר גאננו, וככל שהוא קדשו'ק, כד עיל שבתאי אתייה אתייחודה ואתפרשות מסטה'א וככל דינין מתעכברין מינה. והיינו שבשב'ק 35 מלבד מצוותה וחותמת הגברא יש בה עניין קדושה עילאית. ובזה מכואר מוד'א מהגנה'ק והרמ'ק בספר ישיעור קומה (אות נ'ב') לברא מתי נכנסת השבר בעולמות העליונים, שחרי בעולים זהה שננה ומכניסת השבת בכל ארץ וארכז לפי זמנו שקיעת החמה ומברא כי זמן השבת בעולמות העליונים הוא לא פ' ומני ארץ ישראל, שכשאור שוקעת החמה בארכז ישראל ונכנסת השבת, אז מאיר אור השבת בכוכב העולמות העליונים. ועפ'ז' מבאר מאח'ו'ל' (כתבו בדור קי':) כל הדור ברוחזה לארכז דומה כמו שאין לו אל'ולה ממשום שקדושת השבת בעולמות העליונים היא ע' 40 ומני ארץ ישראל, ובשעה שבועלמות העליונים כבב' נכנסת השבת הרי אצל זה והור בח'ול' עדין חוה או להיפן. והוא מכואר ע'פ' האמור כי בש'ק גנוס על החותם גברא יש גם בחו' קדושה עילאית בכוכב העולמות.

ולדך וזה גם בשימושה, מלבד כל הורינט
וחותבת הגברא שיש בה, הרוי היא שבת לה/, בבחתי"
שבת שהיא קדושה עילאית, (וכדאי' בכתביה הארא"י)
ששי בה עליית העולמות). ועוד יש בה בשםיתה,
שהקדושה חלה בעצם הארץ. וכגד זה הנאמר בכתבוב
ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארי' שבת לה/,
donecll בזה ב' ענייני הקדושה שבשםיתה, הן הקדושה
החליה על הארץ, שבת שבתון יהיה לארי', וכן
קדושים שבת לה/. והנה קדושות הארץ מיד
בכינויים לארץ ישראל, כדאיתא באותה' חק' בפסוק
זה, שואבק' נון לישראל רק שהו תלמידים מארץ

ולא תונו איש את עמיתו

ע"י דבר שקר תחרתק מהש"ת. וכן להיפך בענין אמרת יש מודרגות גבורה מעיל גבורה בבח"י מהדורין בין המהדרין, יש דבר אמת כלבבו, ויש מה שאת עצמו איינו מורה שהוא בעצם יודע את האמת, וכל כמה שארם מהזיק במדרגה יותר גבורה של אמרת הוא מתקרב יותר להש"ת. וזה פ"י היוק באמונה יתרה שיש ואיתן באמונה, היינו אף במאומה מזוות עושם זאת, הרי עדין אין זה האמת, והדרך הירושה היא שלא יאננה את הבורות אפ"ל בדברים כאלו, כי נקודת אמת אין לה שיעור, יש אמרת ויש אמרת לא אמרתו, וזהו הדרך הירושה שיבור לו האדם, נקודת אמת.

וכן בכלל בו עניין האמונה בהש"ת, כמו שבואר בברא משה על יש ואיתן באמונה, שלפעמים גדרמה לאדם בעוסקו במסחר אמרת יעשה איזה שקר ג"ל יורייה מכון רון רב, אך יהודי המאמין באמונה שלמה של מלכי מורה ומערב אינט' יכולות להוציאף לו מאומה על הקצוב לו מהש"ת ואינט' יכולות לגורוע ממנה כלום, ורק מה שהשנה העילונה והועידה לו ונקצב לו בראש השנה קר היה לה, הרי לו בזוז שלא יורייה מאומה יותר ע"י השקר. וזהו פ"י יש ואיתן באמונה, שככל משאו ומנתנו יהיה עם נקודת אמונה, שתזהה לו אמונה שלמה בהשנה העילונה שאינו יכול להוריה כלום יותר מהמגיעה לו. ולא יאננה את הבורות אפ"ל בדברים המודרגים שאחרם ג' נהוגים בהם היתר, כיון שמאמין בהשנה העילונה שלא יותירו ולא ייחסו לו מוחלקי מלאה תירחיק מכל מה שיש בו איזה שמן של פגם באמונה. ונמצא שע"י אמונה שעובר יהודי להש"ת תמיד במשאו ומתנו, שהוא גוזר תמיד מאונגה בידועו שיש השגהה לעילונה. וכמו, שהיה אמרת מ"ן הס"ק מלכובץ' ז"ע על המהכפרים ליקנות ופעם היה קוגנים אצל והפעם היה עוזובים אותו וקוגנים אצל אחר, ותמיד היה דוגמים הטהורים שלא יכול אחד פרנסתו של חבירו, ואמר ע"ז מ"ן ז"ע שכשאש גוי יצא מכפר או כבר רשום למלعلا אצל מי יכנס ליקנות וכמה ישם לו. וזה והזיך הירושה שיבור לו האומת יחויק באמונה יתרה, היינו בבהירות האמונה. וכאמור שאמת אמונה הגיט חוק ולא עברו.

ובתורת אבות אתה מ"ן ה' מקובryn ז"ע בפי יחויק באמונה יתרה, שככל המדרגות על ואדם להתנהג בסוף ודרגתו ואין לו לדבר גבורה או לעשות יותר ממה שאחזה, אבל באמונה ז"ר יהודי לדבר בענוני אמונה גם כאשר אין להרגשת הלב, ז' כי השרשת אמונה תחילה בדיבור ובmouth ומה מגיע להשריש בהרגשת הלב. וזהו פ"י יחויק באמונה יתרה, היינו למלعلا מדרכתו. ב' מדרות אלו אמרת ואמונה הם הדרך הירושה שיבור לו האדם, היינו הדרך שעיל יתקרב להש"ת, להגיע בנקודות אמת למדרגות גבורה של מהדרין מן המהדרין, וכמ"כ למדרגות גבורה בנקודות אמונה, וב' מדרות אלו מביאות לתכילת בעבודת איש יהודי להתקרב להש"ת.

וכי תמכרו ממך לעמיתך או קנה מיד עמייך אל תונו איש את אחיו. וללהן כתוב ולא תונו איש את עמייך. ובוש"י בשם ת"כ ועל תונו איירוי בהונאת ממון ולא תונו בהונאת דברים שלא יצער את חברו. והנה איתא במס' תמיד (כת) רבי אומר איין היא דרך ישרה שבגר לו האדם וכו', וש אמורים יתויק באמונה יתרה, ופי שם ר"ג, יש ואיתן עם בני אדם באמונה ולא יאננה את הבורות. וכבר תקש דמה תשובה היא זו על השאלה איך היא דרך ישרה שיבור לו האדם, שהכוונה לדרך מיוחדות של מדרת חסידות שיבור לו האדם, כמו שפ"יש"י שיש הרבה דרכיהם ישרים שצורך האדם לבחר אלא שהשאלה היא מוח הדבר המיותר שיבור לו האדם, ואילו ענן יש ואיתן באמונה הרי הוא דבר שਮוחיב מצד ההלכה וא"י מוח סידיות. עוד הקשו על מה שמוסיף ר"ג ולא יאננה את הבורות, הרי כבר כלל זה באמוריו יש ואיתן עם בני אדם באמונה.

ויל' העונין ע"פ מד"א בתורת אבות (אמונה ובוחון כו) ממון ה' מקובryn ז"ע, אמרת ואמונה חק ולא יעבור, לכל המדרגות תלויות לפי העת והתנאים, יש עתים אדם צריך לסתה במדה זו ויש עתים צריך לאתו במדה אחרת, אך ב' המדרגות אמרת ואמונה הם חק ולא יעבור, בכל העתים צריך יחויק בחם תמיד. ועפ"ז ייל דלי' ח"ל יתויק באמונה יתרה וכג' דברי ר"ג יש ואיתן באמונה מכון על ב' היסודות הללו, על אמרת ועל אמונה. ענן אמרת הוא כמו שמצוינו שאחוז"ל (מכות כד.) עה"פ וזוכר אמרת לבבבו בגון רב ספרא, ופירש"י והכי הווה עובדא דרב ספרה היה לו חוץ אחד למוכר, ובא אדם אחד לפניו בשעה שהיא קורא קריית שם ואמר לו תן לי תחפוץ בכם וכך זדים, ולא ענאו מפני שהיא קורא ק"ש, קסביר הה שלא היה רוצה ליתנו בדרכם הללו והושפיך ואמר תנו לי בכם יותר, לאחר ששים ק"ש אמר לו טול החפוץ בדים שאמרת בראשונה שבאותן זדים היה דעתך ליתן לך. וזה ענן יחויק באמונה יתרה, היינו אף במה שמאז הלהבה איתנו הונאה, שיש ואיתן באמונה יתרה ודרב אמרת בלבבו. וכך שאחוז"ל במקילתא (פרק' משפטים) עה"פ אם המציא ביבו הגניבה, שבעה גנבים הם, הראשון שנבלולם גונב עת הבורות, והמסרב בחבירו לאורתו ואין בלבו לקורתו, שיודע שלא יבא אלא מזמין כדי שיחזיק לו להלה טובה על כן. ומרבה לו בתקרובת, שנונן לו מתנה גROLLA ווידעו צו שאינו מקבל וכו'. הרי שעת גנבים אליו הונבים דעת הבורות מונה ראשונה מבין שבעת הונבים עד לפני הונבן ממון. וכן הוא בענייני עבדות ה', ממש' ה' האוה"ה ה' ה' עה"פ (שמות כ) לא ת שא את שם ה' אלקין לשוא, עוד ירימו שלא יהיה נושא עליו שם ה' שהוא אלקיין לשוא וכו' ובכלל אחרה זו שלא יראה על עצמו שהוא צדיק יותר ממה שהוא. היינו שלא יראה האומת את עצמו כעוזר ה' ואפ"ן התנהגותו וכדו' כאשר האמת היא שואה, שאינו אהז בוה ואין בלבו כן, והרי הוא נושא על עצמו את שם ה' לשוא. ויש בה מדרגות רבתות בח' מהדרין לפניו גונב דעת הבורות, ויש שעוד בבח"י דקה מהדרין שגבונב דעת הבורות, שגם זה בכלל שקר המתרחק, של שקר, שגם זה מדבר שקר המתרחק מהש"ת, כאמור צוקים עה"פ (שמות כג) מדבר שקר תחרתק,